

(6/38)

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MIG, NÚM. 20, BOTIGA
TELEFONO A 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
Fóra de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

LA ROMERIA DE LA GRESCA

Un dia de xerinxola,—de les penes aconsola.

El Pare Pedaç

En el vell arbre del partit conservador, les tres branques apareixien esqueixades. Cada branca era enemiga de l'altra, i d'això en venien una multitud de dificultats polítiques i parlamentàries. Contra la divisió de les tres branques, fou proposat el lligam de la concentració conservadora. Però els homes de les tres fraccions no s'entenen. I no s'entenen perquè no s'estimaven. La «gran família conservadora», com ja fa molts d'anys que diu La Epoca, donava l'exemple de la interna desunió i de les baralles escandaloses. Tot el veïnat polític, des de les porteries a les golfes, passant pels pisos principals, comentava les escenes violentes d'aquella gran família vinguda a menys.

Però a Espanya, pel que's veu, hi ha un Pare Pedaç que vetlla. I ara les tres branques estan a punt de juniar-se novament. S'estimen tan poc com abans. Però el Pare Pedaç és home d'influència, i les seves gestions conciliadores comencen a donar resultat. Vindrà, doncs, la concentració? Acabaran les baralles? Serà llençada lluny aqueixa poma de la discòrdia formada per les tarifes dels ferrocarrils? En tot cas, la intervenció conciliadora del Pare Pedaç és humiliant per a les tres branques de l'arbre, i no sembla gaire compatible amb la Constitució. Però ja compremem que això de la Constitució és avui a Espanya una cosa ridícula. Quan en un país no hi ha opinió ni partits veritables, la força dels corrents populars inexistents és substituïda per les combinacions domèstiques i palatines.

Concentració conservadora

ls diaris madrilenys donen per feta la concentració conservadora. Però que ja no ho estava de feta? ¿Es que, per ventura, existeix alguna discrepància substancial, ni solament de matís, en les tres branques conservadores? Aleshores?...

En Maura i En La Cierva tenen un 1909 i En Dato un 1917. Cap separació en l'apreciació del principi d'autoritat represiu. En Maura confeccionà un projecte d'Administració Local per a canalitzar amb una llei general les primàries activitats catalanes, i En Dato donà la Mancomunitat, una mena de substitució del projecte d'En Maura, i un «pour-boire» per als regionalistes. També, doncs, hi ha un paralelisme en la timba conservadora Maura-La Cierva-Dato respecte al problema català, rebutjant tota concessió nacionalista i acceptant una descentralització que no substreguï cap de les facultats bàsiques de l'Estat unitari. En quant al problema social, tenen una igual concepció de fermesa autoritària i de petites reformes. En política exterior, abans, volgueren la neutralitat tancada; ara accepten el contacte amb els vencedors, procurant ser-los grats, per la llei humana que ordena congraciar-se amb els forts.

Tres divergències conservadores eren solament de mecànica política, electoral o de govern. Res més. Integrarà En La Cierva la concentració si reb la promesa d'un proporcional repart de càrrecs, com se prestarà En Maura a presidir-la si s'acaba la seva sobirania parlamentària. Són, doncs, dos afers de domini i d'intervenció ministerial lo que's dilucida, no pas procediments governatius, ni doctrines públiques. En la clientela conservadora, únicament un home, l'Ossorio i Gallardo, ha redreçat un programa de conservadorisme intel·ligent. Tot lo altre no és més que megalomania i voracitat.

Tindrem un front únic i un comanament únic, al menys extern, en el conservadorisme, per a donar fortalesa política a la reacció defensiva que fermenta a Espanya, davant de les turbulències obreristes. Lo que avui està insegur, després d'unes eleccions frustrades, aconseguirà una articulació per al govern estable i seguit, govern en el qual intervindran segurament els regionalistes per a que no resti fora del govern cap escamot conservador, sobre tot pertencient a Catalunya, abans dolça, i avui aspríssima, i no pas per les asprors catalanistes.

Davant de la concentració conservadora, la dispersió lliberal. El partit republicà no viu més que en alguns pobles de l'legenda democràtica. El partit socialista s'ha deturat en la seva ascensió. El reformisme ha estat vençut. El balcanisme dinàstic lliberal continua. Resta, com a força, un sindicalisme atrabiliari i inintel·ligent. Resta, també, una minoria selecta i radical a Castella, els homes de la qual, seran les vestals, sense poble, d'un culte platònic. A Catalunya ni tan sols existeix aquesta minoria, reduïda a unes quantes individualitats poderoses, però isolades.

PARADOX

L'ombra de la guerra

Aquests dies passen pel cel d'Europa núvols vermellorsos. I sembla que els homes tornin a cercar l'anunci dels esdeveniments futurs en les hores profètiques de les postes de sol. La convalescència de la guerra segueix un mal curs. No s'han esvaït els perills d'una recaiguda. La resistència dels alemanys a l'acceptació dels acords presos en la Conferència de París, fa trontollar novament el dèbil equilibri mundial.

Un diari francès publicava dies enrera un article que duia un títol sensacional: «L'hora de Foch». Les paraules bel·licoses esclaten i detonen, com en els temps anteriors a la guerra. No fa molt que un alt militar alemany tornava a parlar de l'espasa esmolada, que un dia havia invocat l'ex Emperador en exili. I un personatge civil alemany desitjava recentment que el resultat de les eleccions prussianes fos com un tro que es sentís de tots els costats de la terra.

La Conferència de Londres marca una nova pujada de la febre maligna de la postguerra. Si la febrada segueix, caldrà témer pròxims esdeveniments sencionals. En aquest punt, s'ha de confessar que els homes es mostren incapassos d'aprofitar les terribles lliçons de la més dura i tràgica experiència. El vessament de sang de la gran guerra passada, ha estat el més gros de tots els que ha vist la humanitat en el seu camí a través dels segles. Semblava, doncs, que la mateixa tremenda pèrdua de sang deixaria sense forces els pobles per a pensar, durant molt de temps, en una nova guerra. Però l'estat actual d'Europa ens mostra que de totes les criatures de la naturalesa l'home és la menys susceptible d'escarment.

No direm pas que estem en vigílies d'una nova guerra. Direm, això sí, que el perill de noves topades existeix. Direm sobre tot—i això és el pitjor símptoma—que persisteix l'ambient espiritual de la guerra i de la manança. Ha quedat en l'atmosfera un baf de sang que empastifa les ànimes.

Ara ens adonem del mal immens que la

lluita passada causà a l'esperit de l'home. Quan es parla de reparacions, s'oblida la reparació principal: i és la dels danys d'ordre moral causats per la gran guerra. Aquests danys són molt més difícils de reparar que les mines destruïdes, les ciutats arrasades i els camps devastats.

FULMEN

MARTINGALES

Les cues d'aquests darrers dies a la Caixa d'Estalvis han donat lloc a tota mena de comentaris.

Ningú pot explicar-se satisfactoriament perquè, sense cap raó que ho fonamenti, la gent s'ha apressat a retirar els seus diners d'aquella guardiola segura i reproductiva. La situació de la Caixa d'Estalvis és ferma i té mitjos suficients per a resistir qualsevol onada de por. Els seus crèdits, ben garantits, del Monte-Pío, són suficients per a tranquil·litzar als més covards.

Les persones serenes i de sentit comú, no s'explicaven aquest extemporani esfereïment. Si hagués sigut als pocs dies de la fallida del Banc de Barcelona, podia suposar-se que el pànic dels rics s'havia encomanat als pobres. Si els cabals de la Caixa d'Estalvis haguessin estat depositats al Banc caigut, el pànic hauria tingut encara més lògica explicació.

Però lo que les persones imparcials i de seny no sabien explicar-se, els simplistes ho aclarien amb la més gran senzillesa.

Els uns ho atribuïen a la competència de institucions similars que jugaven amb el crèdit agè per a guanyar-se la confiança i els diners de la gent estalviadora. Els altres acusaven als botiguers d'haver sembrat aquesta desconfiança per a que el públic tingués diners a la calaixera i es decidís a gastar-se'ls comprant roba, calçat i golafreteries. Hi havia qui ho atribuïa senzillament a l'afició a les cues que tant ha arrelat en aquesta complicada ciutat de Barcelona.

Cap d'aquestes explicacions és potser la certa, però quasi pot assegurar-se que hi ha una mica de cada cosa en aquesta estúpida espantada de la bona gent de la llibreta. No hi comptem entre els petits motius, l'interès dels vius que treballen criades i que aquests dies les aconsellen que treguin les pessetes de la caixa i que les donguin a guardar an ells, que així les tindran més segures. I encara hi ha tonta que's creu!

Afortunadament ha passat la nuvolada i, desvanecuda la injustificada por, les formiguetes tornen a depositar al niu benefactor les reserves que les mantinguin a cobert de una mala temporada.

JEPH DE JESPU

MANDANGA BARCELONINA

La Mancomunitat en «acció» (mau!) o el «canguelo» del gran Dato

ls nostres «mancomuneros» es reuniren de nou la passada setmana i Catalunya en pot estar ben joiosa i satisfeta. Per fi, després de 207 anys d'intolerable esclavatge, el nostre poble torna a ésser un poble fort, un poble gran i un poble lliure!

S'han acabat per sempre més les Assamblees teatrals i les «reunions» de pa sucat amb oli! Visca En Cambó! Visca la «Lliga»! Visca En Pérez de Rozas! Visca el partit radical! Visca En Torras! Visca la Unió Monàrquica Nacional! Visca En Guayabens! Viva don Melquades! Amunt i criis, i arriba cartons! que la Victòria, la anhelada Victòria, a tots ells per un igual els correspon.

Ressenyem ara l'emocionant «esdeveniment» que des de avui, quedarà escrit amb lletres d'or en la nostra Història Pàtria.

En el Palau de la Generalitat, l'animació era extraordinària. No's podia donar un pas!

Els nostres diputats, millor dit, els nostres braus capdells, cansats de sofrir intolerables escarnis i befes per part del Poder Central havien decidit... decidir-se «a donar el cop», disposats tots, com sempre, a desafiar els més heroics i exemplars sacrificis.

Un gran retirat del difunt alcalde de Cork fou col·locat sobre el silló presidencial, rodejat d'una gran llaçada amb les quatre barres de

la nostra senyera i les vuit barres dels nostres polítics. Visca la barra a l'engròs!

En Pelai Vidal de Llobatera obri la sessió pronunciant les següents i històriques paraules: Representants de Catalunya: La majoria, convensuda de que jo sóc de tots vosaltres el de temperament més enèrgic i almogavaresc, recordant sens dubte les meves estridents campanyes de quan era estudiant, m'ha designat per a presidir aquesta solemnia sessió. (Molt bé, molt bé! Visca el don Pelayo de Montserrat, digne successor del de Covadonga! Ovació formidable).

El fiero Llobatera segueix el seu discurs: Catalunya, senyors diputats, no pot ni deuen consentir més humiliacions. Lo ocorregut «a nosaltres», els de la «Lliga», amb l'acta de Torroella de Montgrí demostra una vegada més que a Madrid ens prenen el pel cada dos per tres. I de tolerar-ho sense una extrema i radical protesta, demostrariem també, que nosaltres, polítics de Catalunya, no sols ens deixem pendre el pel, sinó que a fer comedia no'ns guanyem ni l'Aymeric del «Romea» ni En Pepe Alfonso del «Nuevo».

Una veu: Visca el Teatre Català!
Una altre veu: Visquen els tres mil germans: Folch i Torres!

I no'ns oblidem d'aquelles mascleres paraules que hem recordat en mil mitings monstres: *El poble que mereix ser lliure, si no li donen... s'espera tranquil.* (Molt bé, molt bé!)

Per lo tant, espero que l'Assamblea aprobarà per aclamació el text del següent telegrama que ha redactat el nostre Bofill i Matas, En Castelar i En Cervantes, tot d'una peça, de Catalunya!

Visca En Bofill!
Visca En Matas!
Viscaaaa!
Senyors diputats, diu així el telegrama de marres:

Eduardo Vaseline, Amo del Cotarro.—Villa del Oso. Cansados tolerar escarnios y guasas puras por parte del odioso Poder central, sin perjuicio de que nuestros super-hombres sigan jurando cargos ministros y cobrando cesantías, legítimos representantes Cataluña ofendida reclamamos inmediata concesión autonomía integral. Ejemplo heroica Irlanda quedará eclipsado ante ríñones nuestros. Estamos cansados de pedir. Llegó la hora de exigir. Temblad y acordáos que tenéis madre!

Pelajo Vidal Llobatera (Presidente de los nuevos almogáveres)
La lectura d'aquest patriòtic telegrama donà lloc a folles manifestacions d'entusiasme.

I després s'acordà *anar a dinar* i reunir-se a l'endemà per a pendre acords decisius, disposats tots, a que no torni a repetir-se lo de les passades Assamblees, en que un àpet monstre a Belles Arts, posà fi a totes les virils energies (?) i a totes les furibundes menaces...

A les set de la tarde del dia següent es reunirà la sessió. El Govern que presideix el senyor Vaseline s'havia apressat a donar per fi més que completa satisfacció als nostres diputats.

Heu's aquí la «prova» telegràfica de la nostra afirmació:

Pelajo Vidal de Llobatera (a) el Robespierre catalán Palacio Generalidad.—Barcelona
Texto su telegrama cansado verdadero «canguelo» y sensación Gobierno que presido. Conocedores todos positivo valor amenazas ustedes, objeto cortar días luto no sólo concedemos autonomía integral, sino independencia absoluta, aconsejándoles concedan también ustedes ciudad Tortosa derecho constituirse república independiente que deber todos es acceder legítimas aspiraciones minúsculas nacionalidades. Recuerdos al chico de Carait y diga Bofill y Matas se ponga tranquilo y se haga retratar.

Eduardo Vaseline
Com reflexar l'entusiasme que la lectura d'aquest telegrama produeix als assembleistes? Els nostres homes, de peu, aclamen an En Vidal de Llobatera, an En Bofill, an En Mías, an En Guasch i an En Bartrina que ja es veuen ministres de Foment i d'Hisenda.

I les notes vibrants de *Els Segadors* deixen sentir-se en la sala:

Catalunya, comtat gran torna a ser ja rica i plena, tots els nostres diputats, no dobleguen pas l'esquena.
Bon cop de falç.
Defensors de la «breva».
Bon cop de falç!
Ara és hora catalans, ara és hora d'està alerta que cal fer non Pressupost i devem pensar amb la teca.
Bon cop de falç!
Fartaners de la terra
Bon cop de falç!

I abans d'aixecar-se la sessió, s'acordà per unanimitat:

Primer. Celebrar el passat diumenge una *corrida de toros* a la Monumental, per a consagrar definitivament al «fenòmen» de la Barceloneta, l'Eugeni Ventoldrà, glòria de la Catalunya... «salerosa». Presidí la *corrida l'austeríssim* Moragas Manzanares, director de la Borsa del Treball de la Diputació, acompanyat de tres dotzenes d'*artistas de baratillo* que lluiren la clàssica mantellina blanca.

Segon. No oblidar-se de lo que Catalunya deu al «geni» dels seus senyors Esteves, i essent molts els que han mort de *resultes del susto* que els ocasionà lo del Banc de Barcelona, enterrar a un «sanyó» Esteve «no identificat» (o «desconegut» que diuen els nostres traductors (?) del francès) sota l'Arc del Triomf.

I així va fer-se el passat diumenge, cantant les absoltes, en representació del «sanyó» bisbe, *fray Josep Costa-Deu*, acompanyat de guitarra per En Romea del *Ciero*.

I, finalment, el Banc d'Espanya hi envià una monumental corona, amb la següent inscripció: «A la anònima y *badoca* víctima de los grandes financieros de la libre Cataluña». — TENU

Política de gitanos

Un discurs d'En La Cierva ha donat peu a una infinitat de comentaris relacionats amb la situació política del famós ex ministre, del que pensaria qualsevol que no el conegués, que és una novetat en l'escenari de la política espanyola.

L'espectació—que fins espectació s'ha produït—ha nascut principalment, del fet de saber si continuaria En La Cierva en l'actitud de violenta oposició an En Dato, o si passant una esponja per a damunt de la seva actuació en els darrers mesos, s'avindria a la cobejada concentració dels elemente conservadors.

Es així, com els nostres polítics passen l'estona. Ocupant-se de minúcies de caràcter personalíssim. Rectificant avui sistemes i procediments preconitzats el dia abans. Rentant-se mutuament la cara, a les tres hores d'haver-se dit els pitjors fàstics i haver-se esgarripat, com marmanyeres.

Dels importantíssims afers que l'acabament de la guerra ha sotmès a la atenció dels governants de tots els països, de la fo. da crisi econòmica que amenaça soterrar la nostra economia, de quan pugui interessar a la entranya nacional, ni mitja paraula.

Lo primordial, és saber si persistirà En La Cierva, en la seva hostilitat contra En Dato o si pel contrari, està disposat a fer-hi les paus.

En això estriba a Espanya, la política. Política de gitanos.

LA PILOTA

—Cada còssa un descosit, cada xut una estripada; abans no acabi el partit, quedaré ben esbotzada.

Les engunies d'un nou financier

Amb això de les corones m'he tornat financier, perquè amb poques pessetones, n'he alcançat algun miler. I sóc compte-correntista d'un Banc d'aquests estrangers, que al trimestre'm duu a la vista tot un grapat de papiers.

De aquesta moneda exòtica, també n'he comprat bitllets amb que hauré, per sor despòtica, d'empaperar les parets.

Perquè em fan passar mil penes per cada miler que en tinc, i sense sang a les venes que em vaig a quedar convinc.

Costant tan poques pessetes, no vaig temer, vaig comprar, ja em sortiran les tiretes del lloc on me solc sentar!

Jo que mai, ni per capritxo, m'era atançat a cap Banc, no us dic res, no, d'aquest bitxo que en ma ambició ha fet blanc!

Avui hi ha dos cèntims d'alça i arribem a dos enters, l'endemà, tot se trasbalça, i per torna en baixen tres.

El passo deu mil apuros que em fan viure amoïnats.

¡Oh, jo hagués revengut puros d'altre faisó hauria anat!

que ara, la dona de casa no em sol callà en tot el jorn i sóc blanc de sa ira rasa i de rebre em toca el torn...

Ja em serà bona experiència! Mai més negocis faré, puix sofriré l'incongruència de la dona i del diné.

Així pugin les corones, que vendré i hauré acabat ja de ésser, per mans fellones, ail d'espines coronat.

6. QUET

Ho tindriem ben merescut

Ara de poc, hem admirat en planes de diverses publicacions gràfiques, unes vistes dels molls del Port, en les que apareixen apilades quantitats fabuloses de mercaderies de tota mena, algunes de les quals fa mesos i mesos que romanen estivades.

El fet, en l'actual època de carestia de les matèries essencials per a la vida, té excepcional importància. Cal tenir en compte, que entre els gèneres retinguts al moll, subjectes a l'acció de la temperatura, hi figuren partides considerables de blat. I ja és sabut el

problema paorós que mantes vegades s'ha posat a l'atenció pública, prenent peu de la manca del gra al·ludit. Com, per idèntica causa, hem sigut amenaçats, i com, excusant-se en la escassetat d'aquest element primordialíssim, han apretat els especuladors, els farinaires i els forners. Com, entre uns i altres, han arrencat la pell al malhaurat consumidor.

Es retenen les mercaderies als molls, no sabem per a quin insondable misteri. Ignorem les causes que puguin influir en que es jugui descaradament amb l'interès públic. Honradament, no creiem que pugui explicar-se l'anomalia a que estem assistint. A desgrat de lo que ve repetint-se un dia i altre, de lo que resen les estadístiques, de lo que diuen les autoritats, costa la vida—el menjar—lo que es diu un ull de la cara. Amb la circumstància, verament incomprendible, de que a la hora mateixa en que invocant mil fantàstiques excuses se'ns priva, o poc menys, de menjar, es detenen criminalment, els aliments.

Hem parlat, fins ara, de Barcelona. Lo que aquí succeeix, segons noves que acabem de llegir, passa en altres punts d'Espanya. La Junta d'Obres del Port de València, es queixa de que se la obligui a convertir-se en depositària de les trenta mil tonelades de blat, que fa més d'un any dormen en els seus molls. Els agricultors de Salamanca es manifesten desolats davant la baixa dels articles que són la seva especialitat.

A tot això, segueix el pa pels núvols i amb el pa les altres subsistències de que tan necessitats estem.

Lo que manca, és que tot el blat amagatzemat en els molls, tots els gèneres apilats des de fa mesos i mesos, estiguin destinats a la exportació.

Ho mereixeriem, per béns.

L'espectacle de cada any

Es diumenge, dia del sorteig dels minyons de l'actual reemplaç. És aquell dia en que milers de tranquilles llars, sobre tot humils, són invadides per les ombres fatídiques de l'angoixa, que esdevé en la majoria d'elles en dissort, i en molt poques, molt poquetes, alegria..

Es el dia de la «Rifa de la Juventud». Rifa

fatal, rifa obligatòria que ha d'adquirir forçosament un número d'ella tot aquell jove que hagi complert la reglamentària edat. Lo que no és obligatori és tenir sort. Com tampoc és obligatori, és clar, tenir desgràcia encara que és més fàcil; ja que aquesta senyora capriciosa i lletja que li diuen Desgràcia, no és d'estranyar que a l'arribar aquest neguitós dia ne faci de les seves abusant, al triar, als seus favorits de entre el variat i selecte estol de jovent que la Llei mana se posi a disposició de son albur.

En una paraula: que, res més trist que haver de ballar amb la més lletja i encara per força.

Som a mitja tarda i d'un dels varis carrers transversals de la Rambla apareix una munió de joves fent gran remor i tots ells emboquen vers al pas central d'aquesta gran i concorreguda via... Són els quintos, els sortejats al dematí que, marcant el pas militarment, uno, dos, uno, dos, i ostentant cada un d'ells un número de gran tamany escrit en un trosset de paper blanc, i enganxat a l'esquena els uns, al pit els altres, a la gorra els més, fan gatzara, més ben dit: fan broma pels carrers de la ciutat...

Ara estan aturats al mig de la Rambla fent rotllo, i un d'ells que inclòs porta una guitarra, toca mentre un altre canta. No se què's diu de l'alegria de la suerte.

De la sort?—me pregunto jo estranyat i mirant detingudament el grop. L'alegria de la sort d'haver tret el número baix?, afegeixo encara més estranyat. Perquè la majoria d'ells eren tan baixos els números que ostentaven que de tan petits semblaven liliptienses, els més no passaven del centenar.

I potser sí, que tenien raó aquells minyons en creure's afortunats per haver tret el número baix en els temps que ara corren. Perquè els queviures, els vestits, la vida tota és tan cara!...

I lo que deia un dels més bromistes de la colla:

—De momento estoy contento porque tengo la vida asegurada por dos años. Luego verá...—I dirigint-se al de la guitarra li cridà: —Compañero, un poco de musica, y en marcha todos. Mar!

El grop obeí la veu de mando, tocà el de la guitarra i marcant el pas militar i fent molta broma, seguiren Rambla amunt.

No he comprés mai l'alegria d'aquests minyons que ostenten aqueixos números tristos... Hauran de deixar la llar pairal, la familia, el treball ..

Un amic meu, que també és del gremi dels bromistes, pretengué fer-me comprendre en poques paraules lo que jo no comprenia ni comprend temps ha.

—Veuràs—me digué acreditant la marca gremial en que perteneix—al món hi ha d'haver tota mena de caràcters. No hi ha qui s'enfada si li prenen el número? Doncs, aquests joves estan contents perquè no sols no els hi prenen sinó que els en donen un.

Fins el chiste del meu amic bromista me semblà trist, tristíssim.

JOAN PASCUAL

L'EXPORTACIÓ

Dels mil embrollats problemes que trasbalsen la nació, cap tan complex i difícil com el de l'exportació.

Es bo que els nostres productes se'n vagin a l'estrangé? O al contrari, és reservar-se'ls lo que al país més convé?

Cinc anys que'l litigi dura, cinc anys que, airats, discutim, exposant el pro i el contra, però d'aquí no sortim.

Com més advocats s'hi fiquen, més grossa és la confusió; i sempre del mateix modo: aquests, que sí; aquells, que no.

Un dia els grans marxants d'oli se'n van a trobà el Govern.

—Què fem? Es que aquest conflicte desitgen que sigui etern?

—Oh! Nosaltres prou voldríem afavorir als productors, però podem desatendre als pobres consumidors?

—Els consumidors somnien! Que se'ns permeti exportà, i estiguin tranquils que l'oli per xò aquí no pujarà.—

—Com dubtar d'una promesa feta amb tanta decisió?... Potser sí que convindria tornà a obrir l'exportació!...

Mes, la notícia es divulga, i quin desori, germans! —¿Però en què dimoni pensen

Dijous que vé, dia 10 de març, sortirà

Per fi!... Per fi!... Ja és hora!...

Vençudes les enormes dificultats de edició a conseqüència de la crisi paperaire, havem donat terme finalment a la confecció del popularíssim

ALMANAC

de

La Campana de Gràcia

per a aquest any 1921

Un elegant tomet atapeït de caricatures polítiques i socials Preu: 80 cèntims

aquests senyors governants?

Exportació altra vegada!
De cap mode! No pot ser!
Si el comerç mereix respectes,
el consumidó és primer.

—Es qu'ns han donat paraula
de que aquí els preus no's mouran.
—Camàndules!... No se'n fiin
de paraules de marxant.—

I el Govern, que encara estava
dant voltes a la qüestió,
davant d'aquesta cridòria,
prohibeix l'exportació.

I així segueix el conflicte,
com més va més ferm i gros,
lo mateix tocant a l'oli,
que al tocino, que a l'arrós.

Si s'exporta, el poble crida
que'l volen matar de fam;
si no s'exporta, ens eixorda
dels majoristes el clam.

I la mosca alerta sempre,
i l'aranya persistint,
entre tant els dies passen
i la xarxa es va espessint.

Com se resoldrà el problema?

Qui sap! Potser la nació
s'acabi, abans d'acabar-se
el plet de l'exportació.

C. GUMÀ

Aquí no fracassa res, ni ningú!

Si se n'han dit de coses, en contra del
règim parlamentari!

Si s'ha provat vegades la seva ineficàcia i inutilitat, els seus vicis i defectes!

El qui més i el qui menys dels espanyols,
està del règim parlamentari, de la ficció que
és el nostre règim parlamentari, fins bon
xic més amunt dels cabells.

Així i tot, hi ha encara qui el defensa i el
presenta com una meravella.

Tal, per exemple, En Sánchez Guerra, que
ha afermat darrerament que el règim parla-
mentari, lluny d'haver fracassat a Espanya,
és quelcom consubstancial amb la entranya
mateixa del país.

Si no ha fracassat el règim parlamentari a
Espanya, serà per que aquí no fracassa
ningú.

Ni En Sánchez Guerra, del que en cap
altre poble del món que no sigués Espanya,
se'n resaria, políticament, gall ni gallina.

Ni En Maura, que té set vides com els
gats, ni En Dato al que presenten encara
com una innovació en les nostres costums
públiques, ni En La Cierva, que treu el cap i
ressucita quan el creiem soterrat per *in
secula seculorum*, ni En Romanones, que fa
quelcom més que la viu-viu, ni cap dels
homes que a desgrat dels seus desacerts
enormes segueixen aferrats al mànec de la
paella de l'Estat.

Lo que fracassa a Espanya, són els bons
propòsits; els intents nobles, els afanys de
menar la vida nacional per viarans que no
siguin els carrerons per que ha caminat fins
avui.

Fracassa l'intel·ligència i l'entusiasme; la
generositat i el patriotisme.

Tot, excepte el règim parlamentari.

L'aguanten En Sánchez Guerra i els seus
companys de glòries i fatigues.

Calculin si en tenim per a temps!

A Reus no hi ha cap veí que vulgui fer de
Alcalde ni de regidor.

Al revés d'aquí que tots els veïns ho voldrien
ésser.

No per res, no; sinó per allò de arreplegar
lo que's pugui.

Veig que el Sant Pare ha nomenat cardenals
a dos bisbes catalans: mossèn Benlloch i mos-
sèn Vidal i Barraquer.

Bufa!...

Això s'hauria de celebrar.
I si organitzéssim un banquet popular a Les
Planes?

Cinc mil comensals, «La Lliga» bé els tro-
baria. Entre sagristans i amics d'En Cambó
aviat hi foren.

El famós sant-crist de Balaguer ha presidit
una festa patriòtica espanyolista.

Això no està bé

Què fa el senyor Puig i Cadafalch, que no
treu el santicristo gros?...

Seria curiós veure els dos sant-crist picant-se
les crestes.

Una de les profecies de Don Llaeandro

«Aquí os presento a este modesto luchador [recien
llegado de Galicia donde sostuvo rudas campañas
contra el caciquismo. Está enamorado de esta admi-
rable democracia catalana y aquí se queda a luchar a
nuestro lado. No quiere honores, no quiere cargos,
no quiere recompensas, no quiere actas. Solicita uni-
camente un puesto de peligro en la gran batalla...»

I un be negre!

Record de "los tiempos pasados que, ¡ay!, no volverán"

S'ha publicat al primer número d'un periò-
dic, *El Temps*.

Ja vol valentia.

Perquè mirin que amb els temps que correm
i el mal temps que patim, a qualsevol se li
acut fer sortir *El Temps*.

Com no sigui que ho facin per a matar el
temps.

I ja ho conseguiran ja, a l'últim!

De la crisi barcelonina.

Mala temporada per a aqueixos corredors
que van d'una botiga a l'altra.

—Necessiten bombetes?

Tothom els respondrà escamat:

—No, gràcies. Per ara ens en sobren.

Llegeixin lo que diu un butlletí catòlic:

«Mañana, en la iglesia de X—no li volem fer
la propaganda—empezará la tanda de ejerci-
cios para las asociadas de la Guardia de Ho-
nor y y demás señoras que quieran aprove-
charse...»

Que aprofiti!

Títol d'un telegrama que publiquen els diaris.

«Manifestaciones de Espada».

I un hom no pot menys de raonar:

L'espasa mai se manifesta millor que quan
s'envaina.

Diferents corresponals de diaris barcelonins
a Madrid es lamentaven aquests dies de la es-
cassetat de notícies polítiques que tenien per
comunicar.

Doncs, mirin que no les havem trobat gens
a faltar.

Quan vostès s'exclamen de calma política,
nosaltres sentim una mena de satisfacció.

I quan vostès diuen: «quina llàstima!», nosal-
tres diem: «quina ganga!»

A Girona s'està preparant la constitució de
un centre de «Acción Monàrquica Nacional».

La ciutat de Girona no'n tenia prou d'ésser
tres cops immortal, que vol ara ésser-ne un
altre cop.

I Déu-n'hi-dó del cop!

Es troba en vies d'organització una gran ro-
meria de malalts a Lourdes.

Una idea per al senyor Martínez Anido:

Potser que agafés a la Pubilla i la portés a
Lourdes.

Continua tan malalta, pobreta!

Ja tenim la guerra americana.

Costa Rica i Panamà pican-se les crestes.

Aquestes nacions són molt petites però a la
defensa d'una i altra hi intervindeu Mèxic, els
Estats Units i fins potser el Japó.

Res, que ja la tornem a tenir armada.
Quants comerciants honrats trobariem que ja
fan la rialleta.

A la perspectiva de negocis bruts que els
permetin aprofitar-se del dolor dels altres per
a curullar la caixa.

Aquest número ha passat per la censura governativa

CORRESPONDENCIA

Cavallers: J. Vergés Taberner: La seva da-
rtera nota anirà, si no ha anat ja.—Julia Pu-
jol Monfort: Donada la llargaria, té poca punta
i escassa novetat.—P. Figueras Oliveras: No
m'atreveixo a donar-hi conformitat.—E. J. R.:
Massa incorrectes.—A. Ratés Folch: Molt ben
intencionat, però els versets són defectuosos.—
E. A. i P.: No pogué publicar-se, no, senyor.
—M. G. Mir: S'aprofita.—S. M.: No li asseguro.
—Aquell dels lentes: No fa per casa.—Victor
Canigó: Poc o molt, un dia o altre.—P. Mialet:
Regulareta.

Imp La Campana i L'Esquella, Oim, 8.-Barcelona